

paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. gaar ikke ud over den Trediedel, som jeg her har søgt at paavise, at jeg finder det rimeligt, Kommunerne faar i Tilskud. Jeg har foreslaaet et saa beskedent Beløb under Hensyn til, at de 3 Mill. Kr., vi i Fjor foreslog, blev stemt ned af alle Partier, og i Haab om, at man her i Salén vil anerkende, at der er givet gode saglige Grunde for at sætte Tilskuddet saa højt, saaledes at man kan yde baade de fattige Beboere og de fattige Kommuner den Opmuntring og Hjælp, der ligger i den af mig foreslaaede Forhøjelse.

Jeg skal med disse Ord anmode den højtærede Minister om at stille sig velvilligt overfor det af mig paa mit Partis Vegne stillede Ændringsforslag, som jeg anmoder Tinget om at stemme for.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Hækkerup hævder, at Hjælpekasserne udfører en samfundsgavnlig og nødvendig Opgave. Det skal jeg gerne erkende; det er jo i Erkendelsen deraf, at man i sin Tid er skredet til Oprettelse af Hjælpekasseinstitutionen, men hele denne Sags Historie er der jo redegjort for saa mange Gange her i dette høje Ting, og den er jo i sine Enkeltheder Tingets ærede Medlemmer saa vel bekendt, at der ikke er nogen som helst Grund for mig til her at komme ind paa en Gentagelse i saa Henseende.

Det Beløb paa 250 000 Kr., der oprindeligt var fastsat som Maksimumsydelse, er selvfølgelig nu under de ændrede Prisforhold og som Følge af Befolkningstilvæksten for ringe. Paa den anden Side viste det sig, at den Omstændighed, at man under Krigen og i Aarene nærmest derefter ikke fastholdt denne Maksimumsgrænse, men gik over til at yde Trediedelen, uanset hvilke Udgifter Kommunen havde, vel gennem en Aarrække ikke medførte anden Stigning i Størrelsen af Bidraget til Hjælpekasserne end den, der var en naturlig Konsekvens af Prisstigningen og af Befolkningstilvæksten — man naaede gennem disse Aar op paa 600 000—700 000—800 000 Kr. som det Beløb, Staten kom til at yde Kommunerne i Refusion i Anledning af Hjælpekasseudgifter —, men med eet, i 1921—22, sprang Udgiften op til henimod en halv Snes Mill. Kr., og det ærede Medlem Hr. Bresemann, som den Gang var Ordfører for det socialdemokratiske Parti, gav jo Forklaringen paa, at dette var sket. Det var i Lockout-Aaret, og naar Forholdene kom til at ligge saaledes, som de laa som Følge af denne Arbejdskamp, fandt man det den Gang ganske naturligt, at man fra Hjælpekassernes Side raadede Bod paa

disse Vanskeligheder ved at yde Bidrag til Enkeltpersoner, og disse Bidrag naaede samlet op til den Højde, jeg her har nævnt. Et saadant Forhold kunde selvsagt ikke fortsættes, det var ganske udelukket. Vi gik da til paa ny at fastslaa Maksimalgrænser, som for 1922—23 blev sat til 1 Mill. Kr. og for 1923—24 til 750 000 Kr., hvilket er det Beløb, man maa naa til under Hensyn til Ændringerne i Befolkningstal og i Priser siden 1913—14 rundet af opad paa en ganske rigelig Maade. Jeg har ikke nogen Opgørelse over, hvor meget Hjælpekasserne har brugt i Finansaaret 1923—24, da en saadan Opgørelse endnu ikke kan foreligge, og jeg ser derfor ikke nogen som helst Grund til paa nærværende Tidspunkt at gaa til en Ændring af det Beløb, som foreslaas for 1924—25, og som altsaa er ganske det samme, som ydedes fra Statens Side i 1923—24. At man fra den socialdemokratiske Presses Side vil gøre denne min Holdning til et ondartet, ondsindet Angreb paa Hjælpekasseinstitutionen, er jo noget, man af let forstaaelige Grunde har Brug for i denne Tid, men noget, som ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre.

Jeg maa derfor anbefale det høje Ting at blive staaende ved Forslaget, saaledes som jeg har fremsat det, og stemme imod det af det ærede Medlem Hr. Hækkerup stillede Ændringsforslag.

J. Jacobsen: I Tilknytning til, hvad den højtærede Indenrigsminister nu udtalte, skal ogsaa jeg anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme imod det af det ærede Medlem Hr. Hækkerup stillede Ændringsforslag. Jeg gør det ud fra den samme Begrundelse, som den højtærede Indenrigsminister her fremsatte, og som jo gentagne Gange ved tidligere Lejligheder er fremsat her i Tinget.

Henningsen: Det er jo rigtigt, at i Perioden 1915—16 til 1921—22 var de oprindelige Bestemmelser i Hjælpekasseloven sat ud af Kraft, saaledes at Kommunerne modtog $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, de faktisk havde haft i Anledning af Hjælpekasseloven, men efter den Tid er vi gaaet over til et fast Beløb, og jeg er ogsaa enig med den højtærede Indenrigsminister i, at det er rigtigt at gaa over til et fast Beløb. Men til Gengæld mener jeg ganske vist ogsaa, at dette faste Beløb bør sættes saaledes, at Kommunerne faar refunderet omkring $\frac{1}{3}$ af de Udgifter, de har haft til virkelige Hjælpekasseformaal. Jeg tror, den Nedgang i Statstilskuddet, vi har haft de senere Aar, har væ-